

DO TEK

Informace pro farnost Vlašim

Říjen 2019

Náklady na vydání 8 Kč

Růženec – modlitba s Marií a k Marii

Proč se vůbec modlit růženec?

Lidé se mě často ptají, jestli se modlím růženec. Myslí si, že já jako moderní kněz, co jde s dobou, to přenechávám „bigotním ženským“. Modlím se ho každý den a rozjímám o něm. Růženec mám nesmírně rád. Modlím se ho na malinkém kulatém růženci – je to praktické a přitom nenápadné.

Rodinné album Panny Marie

Růženec je rozjímání o dvaceti zásadních okamžicích Ježíšova života, které prožívá také jeho matka. S růžencem můžeme rozjímat o Kristově životě a o nejzávažnějších momentech v životě jeho matky. Je to skvělé rodinné album. Střídá se v něm radost s utrpením a končí nádherným oslňujícím světlem: vzkříšením.

Otevřme rodinné album Panny Marie a uvažujme o velkých okamžicích jejího života! Vzávejme ji v modlitbě růžence. Mějme stále v kapse „růžencové kolečko“, které nám ulehčí kdykoliv a kdekoliv říkat prostě jako dítě: „Zdrávas Maria...“

Omílání stále stejné modlitby

Jednou z námitek proti růženci je tvrzení, že je to „omílání stále stejné modlitby, což unavuje a člověk při tom pak myslí na jiné věci“. Myslím si ale, že opakuješ-li modlitbu „Zdrávas Maria“ soustředěně, pak, i když se občas v mysli odchýlíš, zůstáváš v proudu, v dechu lásky, který tě nese a oživuje. Růženec tě tak uvádí do povznášejícího ovzduší. Modlitba totiž nepřitahuje nebesa k zemi. Je to povznesení tvého srdce k Bohu, který ví lépe než ty, co potřebuješ.

Bůh počítá i s námi malými

Bůh vždycky vykonal velké věci s malými a bezvýznamnými. Nedává přednost „hrdinům“, jako je Rambo nebo Schwarzenegger. V televizi vidíš chlapy svalnaté, pěkné na pohled, jak překonávají všechna nebezpečí a překážky. A ty jim věříš! Sdělovací prostředky ti říkají: „Nejsi-li krásný ani prachatý, ani svalnatý, mimořádně inteligentní, platíš za blbce.“ Bůh si však naštěstí počíná jinak!

Proč se vůbec obracet k Marii?

Pokud měl člověk milující mámu, něžnou, pozornou, vždycky k dispozici, mazlivou, ráznou i laskavou, spravedlivou a schopnou říci i „ne“, dostal tak parádní výbavu. Moje máma je taková. A taková byla Maria. Jestli ale tvá matka nebyla taková, jakou jsi chtěl mít, tím spíše a více se obracej k Marii!

Podle knihy „Setkání s Marií“ od Guy Gilberta

Karamboly a těžkosti v životě mohou být i inspirací

Často ve svém životě vycházíme z představy, že k úspěšnému a tvůrčímu životu nutně potřebujeme „svatý pokoj“ neboli pohodlí. Domníváme se proto, že je potřeba za každou cenu se zbavit veškerého nepokoje, strachu, pochybnosti a stresu.

Jakmile se nás zmocní nějaké obavy, pochybnosti a neklid, napadá nás jako první: odstranit tyto překážky ze svého života – například útekem, alkoholem, psychoterapeutickým sezením... To je to, co nám má navrátit psychické pohodlí. Semleti psychoanalýzou a terapií se ale můžeme začít motat jen kolem sebe a stávat se lhostejnými a necitlivými k druhým. Svatý apoštol Petr nás nabádá a zároveň nám zaslibuje: „Jestliže něco vytrpíme, sám Bůh nás zdokonalí, upevní, posilní a dá nám pevný základ“ (srov. 1 Petr 5,10). Těžkosti a trápení v životě totiž mohou být pro člověka i zdrojem tvůrčí inspirace a impulsem pro jakousi změnu směru. Proto je třeba se učit určité napětí a nepokoj podržet a umět z něho vytěžit.

V případě větších těžkostí je ale nutné umět vyhledat a přijmout i pomoc... S duševním a duchovním zdravím a pohodou je to i jako se zdravím a pohodou tělesnou: (preventivně) je třeba žít zdravě, dodržovat alespoň v určité míře zdravou životosprávu, (psycho)hygienu, být v pohybu atd. V případě onemocnění je pak situaci třeba řešit, ale – přiměřeně poměrům. Jsou totiž lidé, kteří se s rýmou cítí jako umírající a vyžadují takovou péči. Oproti tomu jsou lidé, kterým i když je sebehůře

– a opravdu by potřebovali pomoci – odmítají jakoukoliv pomoc. I zde tedy platí pravidlo „zlaté střední cesty“ ...

Z knihy „Na minutu s Józefem Augustynem“

Drobné projevy laskavosti nás nic nestojí

Často jsme tak pohlceni starostmi, že si nevšimneme lidí kolem nás

Často jsme vlastními starostmi pohlceni natolik, že si ani nevšimneme potřeb lidí kolem nás. Jakmile si jich všimneme, je třeba ještě udělat obrovský krok a zareagovat na ně. Rozhodneme-li se druhým pomoci, znamená to, že budeme muset obětovat jednu ze dvou věcí, které jsou pro nás nejceněnější – peníze nebo čas. A možná budeme muset obětovat obojí.

Drobné projevy laskavosti v každodenním životě nás nic nestojí

Někdy se domníváme, že máme příliš málo obojího, jak času, tak peněz, a proto druhým nemůžeme pomoci. Nejednou pak uvažujeme takto: Kdybych si to mohl dovolit, něco bych s tím udělal. Jelikož si to dovolit nemohu, přispěji alespoň na charitu. Ano, přispět na charitu je rovněž projevem laskavosti a někdy je to to nejlepší, co můžeme udělat. Ale pokud jde o osobní projevy drobné laskavosti v každodenním životě, která nás vlastně nic moc nestojí, má většina z nás ještě prostor pro osobní růst.

Jak málo stačí!

Před více než dvěma tisíci lety (tedy o více než dva tisíce let dříve, než přišly mobilní telefony, počítače atd.) varoval řecký filozof Sokrates: „Střežte se prázdnoty úspěchaného života.“ Možná se domníváme, že nemáme čas poděkovat recepční nebo upozornit pracovníka v kině, že někdo na parkovišti omylem nechal svítit světla. Jak málo stačí! Někdy stačí jen milé slovo, které řekneme, anebo naopak slovo, které z úst vůbec nevypustíme. Možná jsme ale tak zaměstnání dalším bodem svého nabitého programu, že ani nepřemýšlíme o tom, zda být laskavý či ne. Každý z nás totiž může drobně a účinně přispívat ke krásnějšímu a pokojnějšímu soužití ve svém okolí.

Gary Chapman – Láska jako životní styl

Někdy si v životě připadáme jako v hustém lese bez cesty

Někdy si v životě připadáme jako v hustém lese bez cesty

Co znamenají Ježíšova slova: „Já jsem cesta“? Co znamená přijmout Ježíše jako cestu? Žijeme v zemi a na místech, kde jsou ulice a cesty. Často u nich stojí směrovky a ukazatele. Představte si ale, že jste v lese, kde nejsou ani cesty, ani žádné značky. Nebo si představte, že se ocitnete v poušti bez ukazatele směru. Je těžké skončit na nějakém místě, kde není žádná směrovka.

Někdy si v životě připadáme právě jako v hustém lese, anebo jako v poušti bez cesty. Mnohým lidem chybí nějaký směr a tak se přiklání se k různým neužitečným věcem s nadějí, že někam dojdou, ale ve skutečnosti nedojdou nikam. Pro někoho to může být cesta kariéry, pro jiné cesta k vyššímu společenskému postavení, cesta k dravému podnikání, cesta bez jakéhokoli sebeovládání či sebekontroly, cesta ustrnulých zvyků, cesta bezbřehého marnění volného času u počítače, cesty přejídání, alkoholu, nevázaných vztahů, drog.... Ale kam nás to všechno dovede? Jakou cestu si zvolíme?

Ježíš, říká: „Já jsem cesta.“ On vede člověka k životu, který stojí za to žít. Neřekl: „Ukážu vám cestu, na niž se máte dostat.“ Říká: „Já jsem cesta, chytněte se mě za ruku a pojďme po ní společně.“ Snad někdy k Bohu křičíte: „Pane, nevidím, kam mě vedeš!“ A on možná odpovídá: „Jistěže nevidíte, protože já jsem cesta.“

Mojžíš vedl lid pouští, o které nic nevěděl

V našem putování životem nás často přepadá strach, protože před sebou nic nevidíme. Někdy máme pocit, že jdeme ve tmě... Ale pokud jdete ruku v ruce s Ježíšem, jdete dobrým směrem i přes všechny těžkosti a protivenství.

Když Bůh řekl Mojžíšovi, aby vyvedl jeho lid z Egypta do zaslíbené země, Mojžíš znal jen začátek a konec cesty. Věděl, že odchází z Egypta, a věděl, kam má jít: do Kanaánu. Ale o poušti nic nevěděl. Bůh mu nedal mapu a neřekl mu, že tohle je cesta, po které má jít... Mojžíš nevěděl nic jistě

kromě toho, že musí mít s Bohem dobrý vztah, aby poznal, kudy jít. Trasa sotva měla nějakou logiku. Mojžíš musel putovat rovně, pak se vrátit, změnit směr a potom jít zase jinudy. Nebyla to vždycky přímá cesta. Mojžíš ne vždy věděl, proč ho Bůh vede určitým směrem, a potom zase jiným, ale Bůh to věděl. Věděl, že kdyby šli rovně, jak předpokládali, narazili by na nepřátelské kmeny, kde na ně číhalo mnoho nebezpečí. Proto se Mojžíš a jeho lid museli spolehnout na to, že se Bůh o ně s láskou stará a vede je pro jejich vlastní dobro po správné cestě.

Mojžíš znal cestu, kterou měli jít, díky každodennímu rozhovoru s Bohem. To znamená, že člověk nedokáže vidět celý a kompletní plán, který s ním Bůh má. Mnozí Boha žádají, aby jim řekl, co od nich bude chtít zítra. Bůh nikomu neřekne, co od něj chce zítra, ale co chce dnes. Nikdy vám neprozradí vaši budoucnost. Není vykladačem budoucnosti, ale řekne vám o dnešku a drží vás za ruku a vy s ním můžete jít po cestě ruku v ruce. Jste v bezpečí a nemusíte se ničeho bát. Víte, že i kdybyste šli temnotou rokle, bude tam s vámi (srov. Žl 23).

Bůh řekl Mojžíšovi: „Mojžíši, povedeš lid, ale já jsem cesta...“. Jen Bůh je cesta. Můj duchovní průvodce není cesta. Jde se mnou na cestě, ale mojí cestou je Ježíš. Můj farář není cesta. On mě jen vede k Ježíši. Papež není cesta, politik není cesta... Ježíš je cesta!

Ať se v našem životě stane cokoli, Bůh to může použít k našemu dobru

Často nedokážeme pochopit, co se dnes děje, protože nejsme schopni vidět hned plán jako celek. Vidíme puzzle, skládačku, ale její malé dílky se skládají kousek po kousku během celého lidského života. Bůh má s každým z nás dobré úmysly a plány. Ať se v našem životě stane cokoli, Bůh to může použít k našemu dobru. (viz Řím 8,28). Je jen třeba se zcela se vším Bohu odevzdávat...

podle knihy Elias Vella „Ruku v ruce s Ježíšem“

Svátky v říjnu

Sv. Jan XXIII

Narodil se 25. 11. 1881 v Sotto il Monte v Itálii jako **Angelo Giuseppe Roncalli**. Za doby velké dětské úmrtnosti vyrůstalo v rodině 10 dětí ze 13 zdravě a silně. Po celý rok se časně vstávalo na ranní mši svaté. Rodina Roncalliho žila poměrně tvrdým životem. Na doporučení faráře se Angelo dostal přímo do třetí třídy gymnázia v Celaně, kam denně docházel 7 km. Mezi staršími spolužáky se mu příliš nedařilo. Ve 12 letech byl po zkoušce přijat do gymnázia v Bergamu a vstoupil tam do konviktu. Podle pedagogů vynikal hlubokou vírou se schopností získávat okolí ukázněností, poslušností, trpělivostí a cílevědomostí.

Od roku 1901 byl bohoslovcem Římského semináře v Apollinare. Pro vojenskou službu studium přerušoval, přesto během tří let prý dosáhl doktorátu teologie a 10. 8. 1904 byl v Římě vysvěcen na kněze. Pak se stal sekretářem svého biskupa v Bergamo a také docentem církevních dějin. Za první světové války byl polním kaplanem v různých lazaretech. Po válce spirituálem v Bergamo. Od r. 1921 byl v kongregaci Propaganda fide. Po dalších čtyřech letech vstoupil do diplomatických služeb, stal se biskupem a byl jmenován papežským vyslancem v Bulharsku. Seznámil se tam s pravoslavnou církví a to snad mělo i vliv na to, že koncil, který později jako papež svolal, se otevřel dialogu s dalšími nekatolickými křesťany.

V roce 1935 se stal apoštolským delegátem v Řecku. V letech 1943 až 1944 byl vyslancem v Turecku. Od začátku následujícího roku byl nunciem ve Francii. Zastal se německých válečných zajatců a v Chartres zřídil filosoficko-teologickou školu pro Němce. Na začátku roku 1953 byl jmenován kardinálem a stal se benátským patriarchou.

Po pohřbu Pia XII. v říjnu 1958 se účastní konkláve a 28. 10. je neočekávaně zvolen papežem a vybral si jméno Jan XXIII. V době jeho volby se od něj mnoho nečekalo i vzhledem k jeho věku, ale brzy se ukázalo, jak užitečná volba to byla. Už při papežské korunovaci řekl: „Jsem Josef, váš bratr.“ (viz Gn 45,4)

Jeho dobré vlastnosti z mládí se utužily a vzrostly. Byl přirozeně prostý a moudrý, srdečný a přívětivý, uměl žít s humorem. S pokorou plnil svěřené úkoly i ten poslední s vedením Církve, při němž se plně podroboval Duchu svatému. Při svém optimismu nikdy nebyl iluzionistou. Rád povzbuzoval a dodával odvalu. Za jeho pontifikátu se otevřely demokracii dveře do církve a katolická církev se ukázala v novém lepším světle. Osvojil si myšlenku sv. Jana Zlatoústého: „Vůbec by nebylo třeba vysvětlovat nauku, kdyby náš život měl dost vyzařující síly. Nebyla by nutnost slov, kdyby bylo svědectví naší činnosti dostatečné.“ Myšlenku si vzal za zásadu pro svůj pontifikát. Sám se stal příkladem porozumění pro svou lásku. Neohlašoval nová dogmata ani potřebu spásy skrze tuhou přísnost, ale skrze lásku. Více myslel na to, co sjednocuje, než na to, co dělí. Svět byl rozštěpen na mnoho částí, a přišel Jan XXIII. a prohlásil: „Chci být prostě vašim bratrem, plným lásky, otevřenosti a porozumění.“

V lednu 1959, na svátek obrácení sv. Pavla, k překvapení světa oznámil svolání celocírkevního a ekumenického koncilu.

Jan roztahoval paže k objetí celého světa, pro každého měl usměvavou tvář a pro každého měl užitečnou odpověď. Když si mu jeden nový biskup stěžoval, že pro tíhu odpovědnosti nemůže spát, odpověděl mu: „Právě tak to bylo se mnou v prvních dnech mého pontifikátu. Pak ale za mnou ve snu přišel můj anděl strážný a domlouval mi: Jeníku, nedělej se tak důležitým. A od té doby zase spím.“ K andělu strážnému měl krásný vztah a častěji o něm hovořil.

Při promluvě 30. 9. 1959 kladl rodičům na srdce, aby své děti učili, že nikdy nejsou samy, protože mají po svém boku vždy anděla strážného. Radil, že se mají naučit jak se s ním docela familiárně bavit. Zdůrazňoval, že anděl strážný je dobrý rádce; vystupuje před Bohem v náš prospěch; pomáhá nám v našich potřebách a chrání nás. Při promluvě 9. 9. 1962 zas poučoval o tajemství Pia XI., s nímž měl dobrou zkušenost. „Když musíme

rozmlouvat s nějakou osobou, která není přístupná našim argumentům, hledejme útočiště u svého strážného anděla. Svěřme mu celou záležitost. Prosme ho, aby intervenoval u anděla strážce té osoby, se kterou se máme setkat, když dojde k dohodě mezi oběma anděly, bude rozhovor mezi papežem a jeho návštěvníkem mnohem jednodušší.“

Jan vyzařoval klid a zdůvodnil jej slovy: „Kdo má víru, neztrácí nervy. Víra, to je radost, která přichází od Boha.“

Ohledně zahájení koncilu a vzniklých reakcí Jan napsal: „Bůh ví, že jsem této velké inspiraci pokorně otevřel svou duši.“ A prohlásil: „Církev se musí neustále obnovovat.“ Jan XXIII. na začátku koncilu prohlásil: „Žijeme jeden s druhým, snažme se navzájem sjednotit a semknout.“ Řídil pouze první jeho zasedání (11. 10. až 8. 12. 1962) a přípravné práce ke druhému zasedání koncilu.

Jako 80letý si při duchovním cvičení zapsal: „Nepřeji si nic víc a nic míň než to, co mi Pán nabídne. Děkuji mu a říkám mu každý den: Jsem na vše připraven...“ K jeho posledním slovům patřilo: „Vydáme se do Pánova domu.“

Blahořečen byl Janem Pavlem II. 3. 9. 2000. Kanonizován byl 27. 4. 2014 společně s Janem Pavlem II., který ho 3. 9. 2000 blahořečil. Jeho tělo bylo v březnu 2001 nalezeno neporušené. V martyrologiu byl uveden u data 3. 6., ale po kanonizaci papež František ustanovil, že sv. Jan XXIII. bude nezávaznou památkou připomínán každoročně 11. 10., v den zahájení II. vatikánského koncilu v r. 1962.

Předsevzetí, modlitba

Mezi Janovy rady můžeme počítat i jeho zásadu, která bývá opomíjena: „Vykonám každou věc, každou modlitbu, každou povinnost, jako bych neměl nic jiného na starosti, jako kdyby mi Bůh dal život jenom na to, abych udělal dobře právě tuto věc, jako kdyby má svatost závisela pouze na této činnosti. Nebudu myslet na to, co mě potká v budoucnosti, ani na to, co bylo v minulosti.“ Touto zásadou se chci dnes řídit i já a dobře prožívat každý přítomný okamžik.

Všemohoucí, věčný Bože, Tys postavil blahoslaveného Jana XXIII. do čela své církve, aby jí sloužil slovem i příkladem a zahájil její obnovu II. vatikánským

koncilem; na jeho přímlovu chraň všechny pastýře svého lidu i společenství věřících svěřené jejich péči a veď je cestou k věčné spáse. Prosíme o to skrze tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána, neboť on s Tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků. Amen.

(použito závěrečné modlitby breviáře)

www.catholica.cz

Ze života farnosti

Od pátku 27. září budou v besídce každých 14 dní probíhat **dětská spolča** pro děti 1.–5. třídy. Začátek v 15:30, konec v 16:45. V případě nejasnosti dalších termínů volejte Anežku Farionovou, tel. 722 044 706.

Malá schola pod vedením Mirky Ptáčkové již zahájila **pravidelné zkoušky** každé úterý v 17:00 v besídce. Přijímá nové členy zpěváky i hudebníky! Rodiče, přihlašujte své děti v hojném počtu!

Úklidová služba besídky přijímá nové členy. Úklidových prací v besídce je více než pro stávající dvě členky. Přihlašujte se u vedoucího úklidových čet Ládi Holejšovského, tel. 732 685 060.

V sobotu **12. října** proběhne **Šipkovaná pro děti** s názvem Putování za Johankou z Arcu. Upřesnění hodiny a srazu na plakátku. Informace u Anežky Farionové, tel. 722 044 706.

Papežská misijní díla ve spolupráci s Římskokatolickou farností Vlašim pořádají akci **MISIJNÍ KOLÁČ®** na záchranu dětí trpících hladem.

Upečte jakýkoli koláč, bábovku, buchtu, tyčinky, sušenky, věnečky či jiné snadno porcovatelné dobroty a přineste v sobotu **19. 10. 2019** mezi 14. a 15. hodinou do farní besídky u kostela sv. Jiljí ve Vlašimi. V neděli

20.10.2019 od 10:30 do 11 hodin před kostelem sv. Jiljí balíčky s napečenými dobrotami nabídneme za dobrovolný příspěvek.

Celý výtěžek odešleme na konto Papežských misijních děl, která akci koordinují. Děkujeme všem, kteří pomáháte a v tomto mimořádném misijním měsíci říjnu nejste lhostejní k potřebným.

Papež František klade zvláštní důraz na misijní úkol, který byl církvi svěřen, a proto si přeje, aby se v celém světě slavil říjen 2019 jako Mimořádný misijní měsíc. Kartička s modlitbou pro MMŘ bude k dispozici, stejně tak i Misijní úvahy. Misijní neděle letos připadá na 21. října.

Hospodaření farnosti v roce 2018

Hlavní příjmy

Kostelní sbírky	551 297,- Kč
Účelové sbírky:	
Haléř sv. Petra	11 158,- Kč
na charitní činnost v diecézi	10 800,- Kč
Velkopáteční sb. na Svatou zemi	5 000,-Kč
Svatojánská sb. na arcidiecézi	6 425,- Kč
Svatopetrská na bohoslovce	10 862,- Kč
Svatováclavská sb. na církevní školství	10 760,- Kč
Sbírka na misie	12 448,- Kč
Listopadová sb. na charitu	12 333,-Kč
Mikulášská sb. na bohoslovce	10 174,-Kč
Dary na provoz farnosti	368 740,- Kč
Dotace ze státního rozpočtu	300 000,- Kč
Dotace – Město Vlašim	150 000,- Kč

Tržby z nájmu	258 756,-Kč
Tržby z prodeje pozemků	405 189,-Kč

Hlavní výdaje

Spotřeba materiálu (bohoslužebné, tiskoviny, kancelář)	45 828,- Kč
Spotřeba elektrické energie, vody, plyn	264 345,-Kč
Zaplacená zálohy el. en. Vlašim	58 760,- Kč
Domašín	18 688,- Kč
Kondrac	13 632,- Kč
Záloha plyn	61 410,-Kč
Opravy staveb	826 492,-Kč
Opravy a udržování majetku-drobné opravy	330 623,- Kč
Daň z nemovitostí	17 768,-Kč
Ostatní služby (doprava autobus, poplatek popelnice atd.)	92 284,- Kč
Odvod do Svépomocného fondu Arcibiskupství pražského 10 % z kostl. sbírek	55 130,-Kč
Odvod do Svépomocného fondu z vedlejší činnosti (nájemné, prodej pozemků)	152 604,-Kč

Zůstatky

Zůstatek pokladna	14 353,- Kč
Zůstatek běžný účet	920 992,61 Kč
Zůstatek účet besídka	76 572,10 Kč

Pro vnitřní potřebu vydává Římskokatolická farnost Vlašim, Husovo nám. 46, Vlašim, 258 01; <http://www.farnostvlasim.cz>, e-mail: vlasim.fara@seznam.cz
Příspěvky do časopisu se přijímají na adrese Smetanova.D@seznam.cz,
Klara.Vondrackova@seznam.cz

Tisk: Karel Pazdera, Pod tratí 1511, Vlašim

Vychází 10x ročně, uzávěrka 15. dne v měsíci. Náklady na tisk: 8 Kč